

Хто не хотів "перемоги 9 травня 1945 року"

Олександр Мінович

9 травня... День, який ще багато хто святкує як день перемоги над фашистською Німеччиною.

А чи для всіх перемога була перемогою, чи для всіх вона була жаданою й чи всі її чекали?

Здавалося, абсурдне питання. Хто б не хотів покінчити з війною?

Та чи не є це підміною понять: "закінчення війни" і "перемога"? Чи не є це перемогою одного людозера над іншим?

Закінчення війни безперечно хотіли всі.

Давайте згадаємо тих, для кого перемога не принесла нічого доброго.

В першу чергу - це ті, хто так чи інакше працював на окупантів. Не воював, замітьте, а просто працював за кусень хліба, щоб жити, бо інакшого виходу не було. Скільки цих людей? Сотні тисяч? Мільйони? Адже хтось підтримував величезне господарство на землях, зайнятих німцями? Сіяв хліб, вмикав електрику, підмітав вулиці, вчив дітей, забезпечував комунальні послуги.

Ці люди не чекали нічого хорошого від безпощадної радянської влади. Вони добре її знали, не могли хотіти її повернення, розуміли, що можуть бути покарані за співробітництво з окупантами.

Чи могли очікувати перемоги віруючі люди, для яких вперше за багато років відкрилися церкви, і коли ніхто, здається, не переслідував їх за віру?

Так Святогірська лавра була завжди закритою за радянських часів. І до війни, і після. Діючою була, попри все, тільки при німцях.

Хіба могли забути віряни про знищених демонською владою близько сотні тисяч священників, багато тисяч церков? Могли вони хотіти повторення такого страхіття?

Чи могла радіти перемозі велика армія тих, які з різних причин перейшли на бік німців? Це не сотні і не тисячі людей. Їх кількість вимірюється набагато більшими цифрами.

Їх легко назвати зрадниками, але коли зрадників чино не мільйони, то треба сказати вперше те, про що до цього ніхто не говорив: ПІД ЧАС ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ НА ТЕРИТОРІЇ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ ЙШЛА ГРОМАДЯНСЬКА ВІЙНА. Бо як ще інакше можна назвати ситуацію, коли така кількість громадян однієї країни воювали один проти одного? Коли партизани та диверсійні групи чекістів тисячами вбивали тих, хто служив у німців, коли мільйони здавалися в полон, щоб не воювати на стороні СРСР або йшли у власівські та інші формування, щоб воювати проти ненависної влади?

Як могла хотіти перемоги переважна більшість людей Західної України?

Вони ще не звикли до радянських порядків. Комуністи ще не встигли зазомбувати цих людей так, щоб вони їх аж полюбили.

Вони знали, що "совети" несуть із собою тюрми, колгоспи, знуцання над віковими традиціями, знищення мови, церкви, віри та багато ще чого.

Вони пам'ятали, як відступаючі НКВДісти постріляли інтелігенцію та всіх, кого вважали нелояльними до себе.

Чи могло бути для цих людей більшим страхіттям щось, ніж влада більшовиків?

А чи могла чекати на перемогу, а значить - і на прихід радянської влади, значна частина селян? Адже вони декілька років жили без колгоспів, відчули себе господарями. У них з'явилися чи не вперше надлишки зібраного врожаю. Городяни масово їздили на село міняти свої статки на продукти. Це достеменний факт, який згадують у своїх споминах багато тодішніх міських мешканців. Якби у селян не було надлишків, ніякого обміну не відбувалося б.

Чи могли чекати перемоги ненависного їм режиму ті, які були репресовані в СРСР? А це вже десятки мільйонів людей. А їх родичі, близькі? Як вони могли хотіти повернення червоних садистів? Додаймо до постраждалих від репресій мільйони тих, хто був замучений голодом та їх рідних. Вони чекали перемоги? Їм потрібна була найстрашніша влада на землі?

Чи чекали на перемогу народи Європи?

Може дехто й чекав, не знаючи, з ким буде мати справу. Але вже скоро гірко пожалкував, що прийшли "визволителі". Стали ці народи повставати в Угорщині, в Чехії, в НДР.

Кореспондент газет "Комсомольская правда" та "Известия" В. Лапській в спогадах про свою роботу в Німеччині після війни ("Погребьонние под Берлінской стеной") відкрив світу жахливу інформацію. Виявляється, одинадцять фашистських концтаборів, в т.ч. Бухенвальд і Заксенхаузен не припинили свою роботу після закінчення війни. А вже під опікою НКВД працювали до 1950 року. В таборах були, окрім колишніх німецьких солдат, жінки, старі й діти. В'язні масово помирали від виснаження, голоду, хвороб. У таборі Кетчендорф за один день помирало 30-40 осіб. НКВД мав план щоденного заповнення концтаборів новими в'язнями. Цей план вимагав двісті чоловік у день.

Що принесла перемога для оstarбайтерів, військовополонених, кубанських та донських козаків, так званих білоемігрантів, яких або знищували, або відправляли до Сибіру, для сотень тисяч німецьких жінок, яких віддало на згвалтування радянське командування, для мільйонів інвалідів війни, яких знищили через декілька років після закінчення війни (про знищення інвалідів війни дивіться фільм "Бунт палачей" 1998 року та читайте моє оповідання "Розповідь старого Тихона").

Що принесла перемога для численної кількості сімей, батьки, діти та брати яких були розстріляні за рішенням військових трибуналів або загряд-загонами при відступі чи будь-якому порушенні в штрафбатах?

Що принесла перемога для тих, хто був депортований із рідних місць: кримських татар, балтійців, українців та поляків в результаті операції "Вісла"?

Що принесла перемога для тих жінок, які мали зносини з німцями, або яких із німецького полону відправили до радянських таборів - в Сибір та Колиму?

Це далеко не повний перелік, але якщо зважити на те, що тут перелічено мною, можна дійти тільки до одного висновку: день перемоги став початком нового страхітливого масового надзорського знищення мільйонів людей, нового нелюдського знущання над ними.

Свідома сучасна людина не може святкувати перемогу одного нелюда над іншим, а може тільки оплакувати жертви війни й скорбувати за ними.

Я жодним чином не збираюся захищати нелюда Гітлера. Але Гітлера, його поплічників, його режим засудили на Нюрнберзькому процесі, а злочини сталінського режиму, в тому числі, в часи Другої світової війни, не засуджено. Сталінський режим і по цей день ходить в переможцях.